Влада - Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України № 106 (856) ♦ Середа, 8 червня 1994 року ♦ Ціна договірна

КОГО ПРЕДСТАВЛЯЄ ГОЛОВА: КОЛЕКТИВ ЧИ ВЛАДУ?

Хто такий сьогодні керівник колективного сільського господарства — представник селян у районі чи представник районних владних структур на селі? Чию волю він має виконувати, чий бік захищати:тих, хто обирав, чи тих, хто «призначав»? Парадокс: жодна службова особа у цивілізованому світі не має такої необмеженої влади на селі, якою наділені голови колгоспів, але водночас жодна цивілізована держава не має такої безмежної влади над недержавними керівниками, як у нас над головами колгоспів.

Сьогодні навіть важко перелічити ті функції, які виконує голова колгоспу, щоб крутився механізм сільськогосподарського виробництва. Він і керівник, і батько, і товариш. Але голова має на селі і найбільше недругів. Він — безправна, незахищена людина, яка звалила на плечі надзвичайно важкий тягар.

У добірці матеріалів, розміщених на 4—5-й сторінках під загальною назвою «Кого представляє голова: колектив чи владу?», ми спробували знайти відповіді на ці запитання. Розуміємо, що вичерпну відповідь дати тяжко. То були б раді і вашій думці з цього приводу. Хотілося б, щоб своїми думками поділилися і прості, рядові селяни, і керівники, і представники районних та обласних владних структур.

Цитата дня.

«Проблему Криму буде розв'язано в рамках єдиної, неподільної України, але за участі Росії, чинника якої не можна не враховувати... Між Росією та Україною недопустима конфронтація, бо вона може обернутися великим лихом не тільки для цих двох країн, а й завдати серйозної шкоди миру й стабільності в Європі та Азії, у тому числі в Грузії, на Кавказі, загалом у Чорноморському регіоні».

Едуард Шеварднадзе.

З ОФІЦІЙНИМ ВІЗИТОМ

з 8 по 10 червня Україну відвідає Прем'єр-міністр В'єтнаму Во Ван Кієт.

Він народився 23 листопада 1922 року в провінції Вінь Лонг, в родині селянина. З 1938 року брав участь у патріотичних організаціях, народних повстаннях та русі Опору, безпосередньо керував боротьбою за визволення Південного В'єтнаму, возз'єднання країни.

З 1982 року займає високі посади в керівництві державою, працював головою Держплану, заступником Голови Ради Міністрів СРВ. З серпня 1991 року — Голова Ради Міністрів Соціалістичної Республіки В'єтнам. 24 вересня 1992 року на сесії Національних зборів Во Ван Кієт був обраний Прем'єр-міністром СРВ.

Програмою перебування високого гостя передбачаються його зустрічі з Президентом України Л.Кравчуком, Головою Верховної Ради О.Морозом, в.о.Прем'єр-міністра Ю.Звягільським, підписання офіційних українсько-в'єтнамських угод.

Продиктовано в номер

Пам'ятник Миру триматиметься й на українській землі

У Києві, біля Десятинної церкви, відбулася церемонія взяття землі з України для пам'ятника Миру в Ріо-де-Жанейро. Пам'ятник споруджено з ініціативи духовних організацій, зокрема, міжнародного співтовариства бахаї та Бразильської громади бахаї як вічний символ самміту — Всесвітньої зустрічі на вищому рівні. Автор пам'ятника — видатний бразильський скульптор С. Франко. Всередині цього пам'ятника вже складено капсули із землею з 50 країн світу. На ньому викарбувано слова багатьма мовами: «Мир на планеті» та «Земля — одна країна, і всі ми її громадяни».

На церемонії були присутні представник ООН доктор А. Даал, відповідальні працівники МЗС, держадміністрації Києва, представники Інституту духовних основ світової цивілізації, Академії наук України. Наша держава приєдналася до визначної міжнародної миротворчої акції, і її священна земля невдовзі буде урочисто вміщена в пам'ятник Миру в далекій Бразилії.

Французів цікавить «Південмаш»

Підписано кілька контрактів між «Південним машинобудівним заводом» і конструкторським бюро «Південне» та французькою корпорацією Aerospaciale-5.

Загальна вартість контрактів оцінюється у 600 тисяч французьких франків.

У майбутньому, можливо, буде підписано контракт на продаж французькій корпорації технології зварювання металів методом вибуху.

Іще одна спроба залучити інвесторів

В італійському місті Болоньї відкрилася традиційна міжнародна виставка-ярмарок зразків продукції. Їх представили близько двадцяти країн світу.

Україна вперше бере участь у такій престижній виставці. З цієї нагоди для українських експонатів виділено окремий великий павільйон. Тут демонструється продукція машинобудування, харчової, лісової, текстильної промисловості, досягнення української науки. Свої вироби експонують 120 підприємств.Учора в рамках ярмарку відбулося офіційне відкриття Міжнародної виставки «Італія — Україна - 94», яка працюватиме три дні.

На відміну від подібних заходів, мета яких суто комерційна, українські експонати мають відіграти «представницьку» роль і головне — залучити в нашу країну якомога більше іноземних інвесторів.

Домовимося привселюдно

У прямому ефірі сумського телебачення відбувся «круглий стіл» делегацій Сумської і Курської областей. Його учасники обговорювали сучасний стан економічних і культурних контактів між прикордонними регіонами і досягли домовленості про заходи щодо їх відновлення, розвитку за нинішніх складних політичних умов.

Передплата-94

Як ми вже повідомляли, на час передплатної кампанії (до 1 червня) редакція підготувала для своїх читачів сюрприз. Хто передплатить «ГУ» на II півріччя, автоматично стає учасником розіграшу лотереї. Для цього треба лише надіслати до редакції до 15 червня ц.р. копію квитанції про передплату «ГУ» з позначкою на конверті «Лотерея «ГУ-94» й чітко написаними зворотною адресою, прізвищем, ім'ям та по батькові.

Що розігруватиметься?

Трикамерний холодильник «Норд»;
два грошові призи по 5 млн крб.;
чотири грошові призи по 3 млн крб.;
універсальний деревообробний верстат вартістю 23 млн крб.;
10 радіоприймачів «ОДН»;
10 компресорів для побутових холодильників;
комплекти алюмінієвого посуду;
10 фляг на молочні продукти;
електроточила «Темп»;
водяні насоси «Ворскла»;
товари для спорту, рибальства, туризму;
набір кухонних меблів «Весна» (9 млн крб.);
гараж металевий розбірний (9 млн крб.);
антена дециметрова з підсилювачем;
набір посуду «Дорожній»;
фільмоскоп;
чобітки жіночі;
путівки в турбази «Форель» та «Латориця»;
дачний меблевий набір з лози;
меблевий набір для кімнати;
норкова шапка;
санаторна путівка;
10 велосипедів ХВЗ;
електровентилятори, електрокаміни, електросвітильники;
котли для обігрівання житла;
80 електропрасок;
килим;
3 газові плити;
шампанське;
набори посуду;
100 книг В.Бебика «Як стати популярним, перемогти і утриматися на політичному олімпі».

І нарешті:

Універсальний трактор для фермерського господарства Т-25 ФМ (90 млн крб.).

Друзі! Продовжена передплата на газету «Голос України» на II півріччя! В обласних центрах — по 9 червня. Передплатна ціна на 6 місяців — 108 тис. крб. Індекс українського видання — 60955, російського — 60997.

Віце-прем'єр-міністр України В. ЄВТУХОВ:

«РЕФОРМА — НЕ ЗА РАХУНОК РУЙНАЦІЇ ВЛАСНОЇ ЕКОНОМІКИ»

Наша розмова з віце-прем'єр-міністром України Василем Євтуховим почалася з такого питання: як відомо, у пресі, а також і в офіційних колах не раз звучала думка-докір, що в Україні економічні реформи ведуться мляво, в усякому разі, повільніше, ніж у сусідів. А як оцінює ситуацію віце-прем'єр?

— Справді, — сказав Василь Іванович, — такі висловлювання вже набили оскому. Але спершу давайте визначимося, який зміст вкладаємо у слово «реформа». Адже тут нерідко плутаються навіть фахівці. Так от: дехто зводить це поняття до примітиву. Якщо держава ослабляє вплив на якусь галузь чи якісь підприємства і вони пливуть далі за волею вітру, декому це вже здається реформуванням. А я розумію під реформами таке управління економічними процесами, яке забезпечило б піднесення ефективності виробництва і в кінцевому підсумку — добробут людей. От із цієї формули я й намагаюсь виходити, хоча є багато критиків саме такого підходу.

Чомусь побутує думка, і навіть деякі економісти так вважають, що реформи — це бурхливий розвиток малого бізнесу (звичайно, через ослаблення державного сектора). Справді, малий бізнес — необхідний елемент в реформуванні економіки.

Однак він не націлений вкладати гроші в довгострокові проекти, у програму стратегічного розвитку держави, не поспішає займатися наукомісткими виробництвами, іншими важливими перспективними завданнями держави, наприклад обороною, соціальним захистом людей тощо.

Отже, займаючись реформами, не можна руйнувати власну економіку заради приватизації будь-якою ціною, що ми нерідко спостерігаємо в своїй державі. Реформування вимагає розумного співвідношення державного і приватного секторів, як це робиться в розвинутих країнах, обережного підходу до приватизації сильних, добре налагоджених підприємств, одночасно даючи широкі можливості для розвитку малого бізнесу.

— Але ж, Василю Івановичу, нам найбільше дістається від західних експертів за те, що державний вплив на економіку нібито стримує реформи, душить розвиток приватного бізнесу.

— Нашу економіку слід реформувати, дотримуючись здорового глузду, а не сліпо копіювати чиїсь моделі, до того ж часто не найкращі. Тут моя позиція незмінна. В цьому я підтримую академіка Пахомова, який виклав цілу схему опору різних країн світу тим реформам, які базуються тільки на суто монетарних підходах, на тезі «чим менше держави, тим більше реформ».

Японія стала економічно сильною країною не завдяки, а всупереч такому підходу. Південна Корея, Тайвань, Гонконг, Сингапур, Індонезія, а нині — Малайзія також відкинули цю модель.

Ерхард, якого ми часто цитуємо, почав не тільки з реформи грошей, а й з директив. Він «по-радянськи» відновив розірвані зв'язки, директивно змусив крутитися економічні механізми. У повоєнній Німеччині існувало планування на макрорівні. І тільки коли ситуація почала налагоджуватися і розпочався перехід економіки до режиму ринкового регулювання, аж тоді відпустили ціни.

Як бачите, економіка названих країн розвивалася під контролем держави — заради концентрації зусиль і недопущення хаосу.

Отож вважаю, що теза «чим менше держави, тим більше ринку» хибна і навіть шкідлива. Вона більше підходить країнам зі слабкою індустрією, де ця модель обмежує можливості руйнування.

Нашій країні, з колосальним економічним потенціалом — аж до ракетобудування і біотехнологій, такі дії завдають великої шкоди розвитку науки, новітніх технологій, розроблення фундаментальних проектів.

Підкреслюю: я проти адміністративного втручання в роботу підприємств, але я за дисципліну й продумані дії у всіх ланцюжках економіки.

Даруйте, але ще раз звернуся до зарубіжного досвіду. Постановою від 1 грудня 1986 року у Франції встановлено принцип вільних цін (зверніть увагу: тільки у 1986 р.). Але цей же документ залишає за урядом право вживати заходів, спрямованих на боротьбу з завищенням цін, або в ситуаціях, які викликані надзвичайними обставинами, у тім числі й кризових. Вони дають змогу встановити зв'язок між ринковою економікою й економікою планового розподілу та уникнути, з одного боку, соціальних потрясінь, а з другого— захистити національного виробника.

Переконаний, що ми нині — у перехідному періоді від суто командно-адміністративної економічної системи до ринкової. Тому і методи слід обирати «перехідні», без крайнощів, з урахуванням чужого досвіду, який слід вивчати з олівцем у руках, а не так, брати на віру з газет і журналів.

— На засіданнях Верховної Ради не раз докоряли урядові, що він не має чіткого плану виходу з економічної кризи. Чи є у вас власне бачення такого плану?

— План в уряду є. Знаю і я, що треба робити на тій ділянці, яка мені довірена. Зокрема, переконаний, що починати слід з наведення порядку в банківській та фінансово-кредитній системах, паралельно займаючись структурною перебудовою економіки. Сьогодні, як ви знаєте, неплатежі, відсутність кредитів, невиплата заробітної плати, падіння купівельної спроможності населення (а з ним і виробництва, бо штучно створюється ілюзія перевиробництва), фінансові зловживання боляче б'ють по економіці. Тільки жорстке нормативне регулювання банківської і фінансової системи України може сьогодні врятувати нас від повного хаосу в цій сфері і у всій економіці.

Банківське право США передбачає, наприклад, державне регулювання функцій кредитно-фінансової системи більшою мірою, ніж інших видів підприємницької діяльності, саме тому, що характер банківських операцій найбільше впливає на матеріальний добробут суспільства і його настрій.

Друга, на мій погляд, важлива проблема — реорганізація торгівлі, насамперед зовнішньої, і пов'язаної з нею системи валютного регулювання взаєморозрахунків і контролю за валютними надходженнями. Сьогодні через фіксований курс карбованця до долара експорт стає невигідним.

І третє — це комплекс заходів, пов'язаних із заохоченням національного товаровиробника.

— Ви, Василю Івановичу, — виходець з Верховної Ради. Як тепер, уже з нових позицій, вам бачиться співпраця цих високих державних органів? Як, на вашу думку, мусять будуватися відносини між цими високими структурами?

— Ми разом робимо спільну справу, і з цього треба виходити. Кожен повинен ти на своєму місці і робити та відпов... за те, що йому доручено Законом, Конституцією.

Безумовно, Верховна Рада як найвищий орган держави повинна контролювати діяльність уряду, але не шляхом вимагання щомісячних звітів, після чергового повернення депутатів з округів, як траплялося в минулому.

Хотів би наголосити на тому, що ніякі реформи не підуть (навіть якщо їх очолить новий Ерхард), коли не буде відновлено вертикаль влади і керованість економікою. Тут ініціатива — за Верховною Радою як найвищим законодавчим органом.

Оптимальною мені бачиться така співпраця, коли уряд, спілкуючись із робочими органами Верховної Ради, подає на розгляд свої плани, депутати вдумливо розглядають їх, аналізують, коли треба — коригують, а потім законодавчо забезпечують їх реалізацію.

Я проти будь-якої конфронтації, амбіційності, популізму, за конструктивну роботу, за логіку взаємних переконань.

На закінчення хотів би сказати ось що. Україна може бути багатою і сильною. Для цього слід менше скиглити, нагнітати істерію щодо кризи та різних лих, а більше працювати. Ніхто, окрім нас, не виведе нашу країну з нелегкої смуги її державного розвитку.

Інтерв'ю вів Анатолій КРАСЛЯНСЬКИЙ.

КРИМ: СИЛОВІ ДІЇ НЕ ПЕРЕДБАЧАЮТЬСЯ... З БОКУ УКРАЇНИ

Усупереч песимістичним передбаченням і неприхованій іронії деяких засобів масової інформації Росії, делегація Верховної Ради України і робоча група Верховної Ради Криму знайшли шляхи до пом'якшення соціально-політичної ситуації в Республіці Крим, до спокійного розв'язання проблем, що виникли у відносинах між парламентами України й Республіки Крим.

Коли і чому ускладнилася ситуація в Криму?

Як відомо, Крим увійшов до складу України як область. Та ось керівникам її, мабуть, невипадково захотілося відновити для Криму статус автономії. За пропозицією і наполяганням особисто голови тодішньої Кримської облради народних депутатів М.Багрова, 12 лютого 1991 року Верховна Рада України приймає закон про відновлення Кримської Автономної Республіки. У межах Криму і в складі України. Було внесено відповідну зміну до статті 75 Конституції України. У ній чітко і недвозначно зазначалося: Кримська Автономна Республіка — складова частина України. А у квітні 1992 року, теж на прохання кримської сторони, приймається закон про статус Автономної Республіки Крим. Цим документом визначалися й урегульовувалися відносини між Україною і Республікою Крим. Кримові надавалися винятковї права і можливості для розвитку. Більші навіть, ніж у федерації. Здавалося б, з'явилася необхідна законодавча база — квітуй і розвивайся, сонячний Криме! Однак там чомусь готується й 6 травня 1992 року приймається власна конституція, яка суперечить і законові про статус республіки, і статті 75 Конституції України. У чому, власне, полягали суперечності й розбіжності? Статтею першою своєї конституції Верховна Рада Криму заявила: Республіка Крим є правовою, демократичною державою. Без України і поза нею. Крим надавав собі верховне право стосовно природних багатств, матеріальних і духовних цінностей, здійснення суверенних прав і всієї повноти влади на своїй території.

Однак після втручання Києва 29 вересня 1992 року Верховна Рада Республіки Крим вносить до конституції зміни й доповнення. Пункт І статті 1 тепер викладається у такій редакції: «Республіка Крим є правовою, демократичною, світською (!—Авт.) державою у складі України». А згідно зі ст.9 входить у державу Україну. Але свої відносини визначає з нею на основі договорів і угод. Держава у складі держави? Нісенітниця!

Хоча в цьому доповненому та зміненому варіанті Конституції Республіки Крим багато розбіжностей і неузгоджень з Конституцією України, це вже щось... Передбачалося навіть збереження територіальної цілісності України. Більше того. Конституція Криму, як твердить ст.4, не повинна мати протиріч з основними принципами демократичного, правового і політичного ладу, забезпечення прав і свобод людини, закріплених у Конституції України.

Та проминуло небагато часу, і Верховна Рада Республіки Крим поновлює Конституцію у редакції від 6 травня 1992 року. Це вже після обрання президентом республіки Ю.Мєшкова. Отже, Крим знову стає правовою, демократичною державою і відносини з Україною має будувати лише на основі договорів та угод.

Що випливає зі сказаного? Крим перший розпочав «бійку» із законодавством України. Навіщо? Як неодноразово заявляла одна з депутаток Верховної Ради Криму, це для того, щоб разом із Кримом привести Україну назад до Росії...

У лютому 1994 року Верховна Рада України прийняла постанову, якою зобов'язала Верховну Раду Криму привести свою конституцію у відповідність із Конституцією України та її чинним законодавством. У Криму — жодної реакції. Тому новообрана Верховна Рада одним з перших розглядає це питання і 20 травня приймає постанову, якою встановлюється десятиденний термін для відновлення конституційних основ державності Криму. Та у Сімферополі ніхто й не збирається виконувати постанову ВР України. Ще більше посилюються відверто антиукраїнські настрої. Поширюються чутки нібито Київ збирається силою провчити Крим, поставити його на місце. Однак Верховна Рада України, попри заклики окремих депутатів до рішучих дій, знову повертається до демократичного, правового шляху вирішення проблем у відносинах з Кримом. Першого червня парламент України приймає постанову і направляє до Криму делегацію з народних депутатів та експертів. Для з'ясування ситуації на місці, пошуку мирних, цивілізованих способів розв'язання ускладнень.

Взаємно ввічлива розмова депутатів була складною. Кримчани весь час скаржилися на скрутне економічне становище краю. І як тільки делегація ВР України спрямовувала розмову на правові проблеми, починалась «пробуксовка» «Занурити»делегацію у море кримських економічних проблем і домогтися розуміння їх нею пообіцяв голова Верховної Ради Криму С.Цеков. Зустріч із ним мала відбутися ввечері першого дня роботи парламентаріїв. А перед цим керівникові делегації депутатів ВР України В.Буткевичу було надано можливість виступити перед депутатами парламенту Криму, пленарні засідання якого тривали у цей час. Склалося враження, що кримські депутати погодилися з головною тезою В.Буткевича, що ми разом розв'яжемо наші навіть дуже складні проблеми, а, проявивши терпіння і витримку, побудуємо державу, якій заздритиме світ. Депутати залишилися задоволеними і відповідями на їхні запитання.

Увечері С.Цеков під час зустрічі стояв твердо на одному: шукати шляхи врегулювання відносин між Україною і Кримом треба, але лише на основі договорів. Необхідність узгодження конституцій категорично відкидав. Київська делегація відстоювала своє. Коли зайшли у глухий кут, вирішили відкласти розмову до ранку.

Та другого дня С.Цеков на розмову не прийшов. Послався на зайнятість — Верховна Рада обирала уряд. На підмогу робочій групі кримчан прибув заступник голови Верховної Ради О.Мельников. Дискусія відновилась і на початку багато в чому повторилася. І все ж кримчани не витримали наукової аргументації В.Буткевича. Він доктор юридичних наук, професор, експерт Комісії ООН з прав людини, голова новообраної Комісії Верховної Ради України з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин. Авторитетними були докази й інших членів делегації — Б.Олійника, Ю.Кармазина, Н.Карпачової. Кримчани зрозуміли: такими методами, з такими аргументами далі діяти їхній Верховній Раді не можна.

У підсумковому документі, який народився у тривалих муках, депутати Криму погодилися: окремі положення їхньої конституції справді не відповідають Конституції і законодавству України. Тож для розв'язання неузгоджень депутати запропонували створити спільну робочу групу і доручити їй до 15 липня внести у Верховну Раду Криму пропозиції з узгодження конституції і законодавства Республіки Крим з Конституцією України. Другу групу створити для розв'язання питань соціально-економічного розвитку Криму у складі народногосподарського комплексу України. Депутати звернулися до Верховних Рад, Президентів України і Криму з пропозицією не вживати неузгоджених дій стосовно силових структур, відповідальних за збереження законності і правопорядку в Криму, а також не вживати заходів, що можуть порушити взаємодію органів влади України і Республіки Крим.

Яків ГАЛЬЧЕНКО.

Постанова Верховної Ради України

Про обрання голови постійної Комісії Верховної Ради України з питань екологічної політики

Верховна Рада України **постановляє:**

Обрати головою Комісії Верховної Ради України з питань екологічної політики **ФІЛІПЧУКА Георгія Георгійовича** — народного депутата від Кіцманського виборчого округу, Чернівецька область.

Голова Верховної Ради України **О. МОРОЗ.**

м. Київ
2 червня 1994 року

Життя Рад: Вибори 26 червня

Влада повинна бути єдиною. Такою бачать Київраду її депутати

Коли погортати столичні газети, що вийшли протягом останніх трьох років, можна переконатися, що чи не найбільше критичних стріл було випущено з приводу діяльності Київради: хронічна відсутність кворуму, нескінченні конфлікти спочатку в депутатському корпусі, а потім Ради з держадміністрацією. До речі, останній розбирався навіть у суді.

І все ж, виявляється, має Київрада не так уже й мало позитивного: чимало зроблено для соціального захисту населення, оздоровлення і відпочинку дітей, зрештою, в багатотрудному її існуванні народився чималий досвід і глибоке переконання, що без реформування місцевої влади вже не обійтися, і робити це слід негайно.

Кореспондент «Голосу України» попросила депутатів Київради висловити свої міркування про те, що таке нині влада в столиці України, якими вони бачать майбутні вибори до місцевих Рад, як зробити діяльність Рад ефективною.

Василь НЕСТЕРЕНКО, голова Київради:

— Місцева влада нині опинилася в цікавому становищі: з одного боку двовладдя, з другого— чималий досвід роботи в ситуації, коли представницький орган є органом місцевого самоврядування, обраний населенням, але не має виконавчих структур, бо цю функцію виконує державний орган. З усіма наслідками, що з цього випливають.

Нині наш законодавець повернувся до системи, яка працювала раніше. Це, безумовно, правильний крок, бо коли одні приймають рішення, а інші виконують їх, причому без будь-якого звіту, то ми бачимо, до чого це призвело. А структура будь-якої влади передбачає і надання повноважень, і відповідальність за прийняття рішення.

Тому я хотів би, щоб вибори відбулися, щоб ми обрали професіональну Київраду, яка мала б виконавчі структури, підзвітні своєму органові.

Безумовно, вирішать ряд проблем і вибори першої службової особи населенням столиці України. Проте й тут проблема: мера обирають жителі міста, а голів Рад обирають депутати. Як усе це взаємодіятиме — побачимо. Алe те, що об'єднуються структура представницька і виконавча, — крок уперед.

Подивіться, що в Києві нині діється з майном: суб'єктом права власності є Рада — представницький орган, а використовує власність, керує нею структура, яка не є органом державного самоврядування. Тому експеримент двовладдя, який Верховна Рада влаштувала у Києві і Севастополі, слід закінчувати.

Тим часом одні політичні сили виступають за відкладення виборів, інші — за проведення. А виборцям важко зорієнтуватися, що слід робити. Тому Верховна Рада має швидше визначитися з цим питанням: або ми йдемо на вибори, або вона приймає рішення про їх недоцільність. До речі, досі законодавчо не окреслено права і повноваження, а також взаємовідносини мера, Рад і виконкомів.

А поки що Київрада виконує все, що належить за законом: утворили округи, територіальні виборчі комісії, готуємося до виборів. Проте якщо ми серйозно хочемо будувати міську владу, то своє вагоме слово повинна сказати Верховна Рада.

Микола ШЕПЕЦЬ, депутат Київради, голова комісії з охорони навколишнього середовища та охорони природи:

— Відсутність нормального законодавства щодо розподілу влади в нашій державі породило безвладдя Київради. У Київради забрали всі функції.

Вважаю, що вибори слід відкласти, оскільки не сформувалася вища представницька влада. Крім того, маю великий сумнів, що вони взагалі відбудуться.

Віктор ЖОВТЯНСЬКИЙ, депутат Київради:

— Влади Київрада не має відтоді, як Верховна Рада ліквідувала місцеві, дозволивши створити представницькі органи. Я підтримую ідею виборів до місцевих Рад, бо мені імпонує сама система їх організації — вони пройдуть без виснажливих марафонів: тут уже пан або пропав. Хоч не певний, що вони можуть відбутися у розпал літніх відпусток.

Володимир КОНФЕДЕРАТЕНКО, депутат Київради:

— Київрада має великі претензії до Верховної Ради, яка стала автором безвладдя у столиці. Тому повернення до системи «Рада — виконком» цілком виправдане. Або ж слід запровадити чітку вертикальну виконавчу владу, а функцію Ради дещо послабити. Треба щось вибирати, бо того, що коїться з владою у Києві, надалі бути не повинно.

До речі, на розгляд у Верховній Раді вже два роки лежить кілька проектів закону про столицю, де є немало пропозицій про вдосконалення структур міської влади. Київ повинен мати особливий статус.

Сумнів викликає і доцільність існування представницьких органів у районах. Повинна бути єдина міська Рада, бо місто — цілісний організм. Київраді потрібен єдиний виконавчий механізм, який по вертикалі управляє виконавчими структурами в районах.

Щодо виборів до місцевих Рад, то я підтримую думку Президента: вони передчасні. Їх навіть небезпечно проводити, бо не існує конституційних передумов для них, а Закон про місцеві Ради і місцеве самоврядування суперечить законам про структуру влади і про вибори голів місцевих Рад.

Та найбільше мене турбує, що ці вибори наплодять місцевих князів і князьків, яких ніщо не стримуватиме, бо не існує конституційних гарантій і обмежень їхньої діяльності.

Валентина ПИСАНСЬКА.

Леонід Кравчук — на Харківщині

Шлях до присяги

Президент України Леонід Кравчук перебував з одноденним робочим візитом на Харківщині. Відразу з аеропорту Президент виїхав на зустріч з колективом Харківського тракторного заводу. Далі зустрівся з трудівниками Зміївської овочевої фабрики. В ході візиту особлива увага зверталася питанням розробленню малих (неперспективних) газових родовищ. Уведення їх в дію минулої зими дало змогу промисловому Харкову зберегти робочий ритм, тепло в житлових будинках.

Справи у східному регіоні, за словами Л. Кравчука, краще за інших проливають світло на проблеми всієї України. Якщо ми правильно відлагодимо державний економічний механізм, то весь могутній промисловий комплекс, що зосередився у східних областях України, не тільки не буде нічого просити у держави, а й допоможе підняти країну до належної висоти у світовому співтоваристві.

Микола КОСИЙ.

Харківська область

Іван Плющ: діалог з одеситами

Такий діалог з усіма, хто того в Одесі забажав, відбувся у кандидата в Президенти України Івана Плюща на просторому подвір'ї торговельного об'єднання «Пасаж»: одних до нього закликали заздалегідь розповсюджені листівки, інші просто, проходячи мимо, зупинилися.

А до цього Іван Плющ за два дні перебування на Одещині вже встиг побувати в Болградському й Комінтернівському районах, у місті Іллічівську, де зустрівся з людьми в трудових колективах, за місцем проживання.

Що виніс він з отих десятків зустрічей-діалогів у багатьох областях України? На це запитання кореспондента «Голосу України» Іван Степанович дав таку відповідь:

— У багатьох місцях, окрім пекучих проблем, я побачив реальні позитивні паростки реформування економіки, бажання людей іти саме цим шляхом. І від державних владних структур вони очікують, вимагають, аби ті забезпечили, по-перше, виконання з метою лібералізації виробництва вже прийнятих Верховною Радою законів «Про підприємство» та «Про зовнішньоекономічну діяльність», по-друге, внесення змін у законодавство про банківську й фінансово-кредитну систему, які б сприяли ефективній дії вищезазначених законів, і, по-третє, вжили заходів до підвищення купівельної спроможності всіх верств населення. Для цього майбутній Президент має створити активну, дієздатну й відповідальну команду справжніх реформаторів.

Проти лома...

Як повідомила прес-служба Фонду відновлення економіки України, в Луганську у другій половині дня 5 червня вчинено напад на штаб підтримки кандидата в Президенти Володимира Ланового. Розбито шибки, вітрини з агітаційною інформацією.

Затриманий на місці події пояснив у міліції свої дії тим, що, мовляв, він прихильник Л. Кучми.

З пошти

ЗАЛИШАЮТЬСЯ ДІТИ БОСІ?

Наше підприємство перебуває нині у критичному стані. Донедавна фабрика виробляла 6,5 млн пар дитячого взуття на рік. Тепер випуск такої необхідної продукції знижено у 10 разів. Щомісяця падає виробництво за браком сировини і коштів на його купівлю. Прибутки підприємства мізерні. Так, за І квартал цього року фабрика одержала 1 мільярд 700 мільйонів прибутку, з якого 493 мільйони, тобто майже третину, сплатили податку на прибуток.

Держадміністрацією Луганської області встановлено граничний рівень рентабельності на випуск дитячого асортименту в розмірі 25 відсотків. Такий рівень рентабельності низьковартісної продукції зведе випуск товарів для дітей до нуля. Бо за такого прибутку немає можливості тримати необхідну кількість робітників, нічим платити заробітну плату, нема за що придбати сировину. За І квартал простої та відпустки робітників за браком сировини становили 46960 людиноднів. Тобто практично кожний працівник фабрики не працював по 40 днів. Це факт прихованого безробіття. Середня заробітна плата працівника, з урахуванням оплати простоїв і компенсаційної виплати в розмірі 63 тисяч карбованців, склала в І кварталі 365 тисяч карбованців. Без засобів до існування залишаються працівники, які віддали підприємству багато років життя. Приватизація підприємства, що відбулася, тільки загострила всі проблеми. Ніхто від неї не виграв — ні колектив, ні галузь.

Ми відчуваємо, що єдина в Україні фабрика дитячого взуття — на межі катастрофи. І тому просимо:

звільнити від оподаткування прибутки підприємств, що випускають дитячий асортимент;

зняти обмеження на рентабельність дитячого взуття і формувати її за купівельним попитом;

за доведення державного замовлення на випуск дитячого взуття забезпечувати його державним постачанням сировини й матеріалів;

підприємствам, що виробляють дитячий асортимент, давати кредити під розумні відсотки, враховуючи, що вироби для дітей низьковартісні і мільярдів тут не наживеш.

Просимо нас підтримати.

Б. Скляр, директор взуттєвої фабрики,

Т. Багрій, голова профспілкового комітету.

Ровеньки Луганської області.

МІСЦЕВІ ОРГАНИ ЗГУБЛЯТЬ ПОБУТОВУ СЛУЖБУ

Економічна криза, що охопила всі галузі народного господарства України, виявилася особливо згубною для побутового обслуговування населення. За умов всеосяжного дефіциту конфіскаційні заходи, що їх застосовує до виробництва держава, поставили підприємства служби побуту на край прірви.

Місцеві органи влади, котрі отримали в комунальну власність підприємства служби побуту, не в змозі справитися з галузевими проблемами, не маючи відповідних кадрів, професійного досвіду, коштів. Галузь, що зруйнувалася, практично залишилася сам-насам з диким ринком, до якого кинуто Україну.

Пропонуємо:

з метою здешевлення вартості побутових послуг і забезпечення діяльності підприємств служби побуту передивитися систему оподаткування, звільнивши побутові послуги від податку на добавлену вартість;

гарантувати громадянам України мінімальний обов'язковий рівень побутового обслуговування, передивившись оформлення безподаткового державного замовлення на соціально-побутові види послуг, з наданням підприємствам служби побуту цільових пільгових кредитів для оновлення основних фондів, матеріально - технічного забезпечення;

визначити в державних і місцевих бюджетах частку коштів на утримання соціально значущих об'єктів служби побуту;

розробити, з урахуванням галузевих особливостей, основні принципи приватизації підприємств служби побуту залежно від наданих нами видів послуг, місцерозташування (місто, село), обсягу реалізації, фінансового стану, соціальної значущості об'єктів;

приватизацію підприємств галузі побутових послуг провадити водночас із приватизацією приміщень, в яких вони здійснюють свою діяльність, з пріоритетним правом трудових колективів на їх викуп;

скасувати наказ Фонду держмайна для орендних підприємств з правом викупу і Міністерства економіки щодо переоцінки вартості основних фондів для орендних підприємств із правом викупу;

заснувати Державний комітет побутового обслуговування населення для розробки галузевої законодавчої бази, провадження координаційної, інформаційної, методологічної та інших видів діяльності, життєво потрібних для функціонування підприємств побутового обслуговування населення.

Звертаємося до керівників і трудових колективів усіх підприємств галузі побутових послуг України, державних органів влади в областях, котрі курирують службу побуту, обкомів профспілок побутовиків із закликом підтримати наші вимоги і цілеспрямовано домагатися відновлення і збереження в Україні системи побутового обслуговування населення.

Звернення прийнято на обласній нараді побутовиків.

Керівники і профактив підприємств служби побуту Донецької області.

КОГО ПРЕДСТАВЛЯЄ ГОЛОВА:

Дядько, але не з Києва

Останнім часом чимало позитивних змін сталося у Скадовському районі. Це один з небагатьох регіонів Херсонщини, де місцеві керівники довели свою здатність гідно керувати складними господарськими процесами. Як цього досягли? На запитання кореспондента відповідає представник Президента у районі Анатолій КЕРЕКЕЛИЦЯ.

— Багато що залежить від директорського корпусу, — розповідає Анатолій Іванович, — від керівників місцевих господарств. Районна адміністрація одразу визначила рівень і зміст стосунків з ними. Завдання поставили таке: не надіятися на столицю, на дядька з Києва, на допомогу «згори», а самі мусите забезпечити нормальний процес виробництва. За ринкових умов стара схема управління вже не підходить. Насамперед треба працювати за прямими договорами з постачальниками, не відкидати бартерні угоди, підтримувати широке коло зв'язків з господарствами і підприємствами. Адміністрація дала широкий простір для діяльності сільських керівників. Треба було з цього лише скористатися.

— Але нині можна почути, що керівники вийшли з-під контролю районної влади, не дуже-то рахуються із запитами селян, поводять себе чи то як герої, які начебто самі все «пробивають», чи то як маленькі «божки», здатні перекреслити хороші починання підлеглих. Що ви на це скажете?

— Статус директора і голови колгоспу мало змінився. Але нині в основі управління мають переважати економічні чинники, гостре відчуття обов'язку перед молодою державою, творчий пошук механізмів задоволення виробничих потреб, якщо хочете, філософський підхід до того, чим ми займаємося у цей складний перехідний період. І коли мені починають казати, що десь щось не виходить, що проблеми неможливо розв'язати, я цьому не вірю. Краще придивитися до керівника і запитати його, що він зробив для утвердження молодої держави? Слів нині вистачає, у тому числі з найвищих трибун. А відповідати за конкретну справу має конкретна людина. Насамперед сільський голова.

Інтерв'ю взяв Іван КАЛИНИЧЕНКО.

Херсонська область.

ЯК ВАС ТЕПЕР НАЗИВАТИ?

Мій співрозмовник Михайло МЕЛЬНИЧУК мав «тепле» місце в облдержадміністрації, вважався за грамотного фахівця-аграрника, одержав квартиру в обласному центрі. Але два роки тому покинув апартаменти управління сільського господарства й сів у крісло голови селянської спілки «Прогрес», що під Чернівцями.

Це дуже малий строк, щоб показати себе в ділі, тим більше на терені занедбаного господарства, якому останнім часом явно не таланило на мудрих керівників. Але Михайло Васильович зумів розворушити громаду, згуртувати її на добрі справи. Сьогодні в Чернівцях (так зветься село, де міститься спілка «Прогрес») немає жодної душі, вороже настроєної проти свого нового керманича. За винятком кількох ледацюг, які бояться роботи, як чорт ладану.

— Михайле Васильовичу, чи легко бути головою колективного господарства в наш непевний час?

— Гіркий це хліб. Особливо зараз, коли йдеться про виживання селянина. Ватажок спілки стає ніби крайній, бере на себе відповідальність за те, щоб людина могла заробити собі гріш на прожиття, мала змогу утримувати сім'ю, ростити дітей.

— Нещодавно Президент України Леонід Кравчук в одному з виступів сказав, що завдання влади не годувати народ рибою, а дати йому невід, аби він сам її ловив...

— Я теж за те, щоб людина була ловцем свого щастя. Але спершу держава чи колектив мають створити їй належні стартові умови для того, щоб вона почала самостійно господарювати.

Ми у себе пішли саме таким шляхом. Усі господарські засоби й землю поділено на рівні паї. І тепер кожен знає, що він — власник своєї частки, що лише він може розпорядитися нею, як він хоче. А це — дуже важливий крок до пробудження в селянській душі придушеного колись почуття господаря.

— І все ж скажіть по щирості: хто ви сьогодні — повноважний сільський керманич, а чи експедитор, який тільки те й робить, ходить по колу, «вибиваючи» пальне, насіння, мастила, запчастини?

— У доброму господарстві кожен мусить займатися своєю справою. Якщо цей підхід порушується, винен у першу чергу керівник: не зумів, отже, організувати належно трудовий процес, отже йому бракує управлінського хисту.

Дехто з моїх колег більшу частину свого часу гає на оті дрібниці, замість того, щоб забезпечити сталі прибутки й подбати про надійні тили для господарства.

Як ми це зробили в себе? Нещодавно наша спілка (вона приміська) ввійшла на добровільних засадах до складу Чернівецького м'ясооб'єднання. У цього підрозділу досить міцна матеріальна база, він останнім часом не ходить з простягнутою рукою по банках і не канючить там кредити. Навпаки — сам позичає іншим і на цьому заробляє. Нас він профінансував, бо ми стали партнерами. Розплачуємося з ним тваринницькою продукцією.

Маючи кошти, ми, звісно, маємо і бензин, і солярку, і мастила, і запчастини, і міндобрива з гербіцидами. Будуємо школу, ремонтуємо сільську сауну, клуб, налагодили ферми, впорядкували парк.

А посада експедитора в спілці залишалася. Бо мусить же хтось займатися матеріальним забезпеченням. Одне слово, Богу — Богове, кесарю — кесареве.

— Чи викликають вас «на килим» у районні інстанції, як це бувало раніше?

— Викликають. Рідше — в райдержадміністрацію, частіше — в управління сільського господарства. Наші шефи-аграрники продовжують зловживати нарадами, накачками. Інколи дають примітивні директиви, як, наприклад: ви мусите за вісім днів завершити проривання цукрових буряків. Але ж це пустопорожні слова. Селянин сьогодні сам зацікавлений якнайшвидше доглянути солодкі коренеплоди, бо його заробіток залежить від виробленої продукції.

Я, звичайно, не проти існування районних управлінських надбудов. Але вони мусять відповідати вимогам дня. Сьогодні від фахівців управління сільського господарства нам потрібні в першу чергу ділові, кваліфіковані поради стосовно технології, методів обробляння грунту, впровадження передових прийомів праці.

Вів розмову Василь БАБУХ.

Чернівецька область.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Точка зору

Я ТЕБЕ ПОРОДИВ,

— Що ви собі думаєте? Була команда обсіятися!

— Та в мене ж не прогрілися північні схили...

— Під хвостом тобі треба прогріти!

ТАКЕ я чув понад десятиліття тому по рації під час радіоперекличок, котрі проводив з головами колгоспів перший секретар райкому партії.

З того часу спливло багато води, змінилося чимало районних секретарів, не стало й самих райкомів, але голови колгоспів і досі стоять біля рацій у тій само позі.

Воно було б дико, якби колись волосний писар вказував дядькові-гречкосію, що і як сіяти, коли орати чи збирати урожай. Так само дико було б, якби з такою ж безцеремонністю районний цабе собкав головою кооперативу, спільного підприємства чи фермером. А головою колгоспу (а це, за ідеєю, той самий сільгоспкооператив!) керівні мужі з району та області крутять, як циган сонцем. І жоден з цих голів не біжить до суду захищати власну честь і тим більше — честь цілого колективу, села. Бо проти вітру не плюнеш! Бо як учорашній, так і нинішній керівник району може сказати голові колгоспу ще й культурно — словами літературного Тараса Бульби: «Я тебе породив, я тебе і уб'ю!» І сумніватися в цьому підстав немає й досі. Відомо ж бо, що без благословіння районного керівника голову колгоспу не обирають і не переобирають. Колгоспникові зарубано на носі: крок ліворуч, крок праворуч без вказівки з району вважаються за спробу втечі з Системи. Стаття така-то Кримінального кодексу. Причому не одна. Винахідливість і цинічність тут безмежні. Скажімо, на сьомому десятку Радянської влади набридло було селу борсатися у болоті, зважилося воно прокласти дорогу з твердим покриттям. Але кошторисних 10 тисяч карбованців для цього замало, і на правлінні господарства вирішують виділити ще якусь суму. Хто дозволив?! Заводять кримінальну справу — розкрадання в особливо великих розмірах. Але ж усього правління, котре приймало рішення, не пересадиш — не ті часи. Судова система отримує «роз'яснення» — садити голів колгоспів.

ЗА таких умов дилема «Хто такий голова колгоспу — представник господарства в районі чи представник району в господарстві?» якось і не дуже муляла свідомість. Навіть по тому, коли ситуація начебто змінилася, коли з Кримінального кодексу вилучили низку статей про господарські злочини, почалася реабілітація господарників, спроваджених до зон ні за що.

Здавалося б, із віянням спочатку перебудовних, а потім самостійницьких вітрів державні віжки колгоспної системі ослаблено. Сій, коли знаєш, розводь поголів'я, яке бажаєш. Більшість керівників сільських господарств хоч сьогодні може писати дисертації про хазяйнування у ринкових умовах. Але лише про «альфу» цього так званого ринку — про те, як, збиваючися з ніг, добувати у нашому викривленому господарчому світі пальне, посівний матеріал, запчастини, будматеріали. Бо про «омегу» — про те, як розпорядитися зібраним урожаєм, молоком, м'ясом тощо, — уже давно написано докторські праці... державними мужами-чиновниками, які й надалі продовжують виманювати, а то й відбирати у селян плоди їхньої праці.

Щоправда, деякі голови, знесилені, доведені до відчаю вибриками «ринку», злиденністю, неможливістю заплатити людям зарплату, пробують збувати продукцію на ринках, через майже підпільні торговельні точки. На таке «свавілля» у держави напоготові вся її рать — санепідемстанції, міліція, а на додаток — рекетири. Сьогодні кожний районний керівник може нагадати голові, мовляв, гляди, рильце у тебе в пушку. Адже кожен знає, що керівникам сільських господарств створено такі умови, за яких вони не лише перші вартові колгоспного майна, а й його перші крадії. Голова колгоспу заради інтересів рідного колгоспу мусить у ньому ж і красти. Коли в господарстві ні краплини солярки, коли худобі нічим завезти кормів, він мусить класти до авто мішки з цукром, крупою, м'ясом тощо і везти «гостинця». Куди, як усе це списати? Графу «хабарі» у звіті ще не внесли.

Усього цього держава «не помічає» — на знак вдячності за те, що керівники господарств «не помічають» її втручання у колгоспні справи. За офіційними даними (та й без них бачимо, що довкола коїться), кількість крадіжок державного, колективного (у т.ч. колгоспного) майна зростає. Лише в першому півріччі торік зареєстровано понад

КОЛЛЕКТИВ ЧИ ВЛАДУ?

Гуртом і при своїх інтересах. Чому б і ні?

Аграрна галузь сьогодні переживає глибоку кризу, але коли у цьому звинувачують виключно колгоспну форму ведення господарства, я починаю аналізувати аргументи критиків. Їхня логіка зводиться до того, що при кооперації власність знеособлюється, відтак трудівник не зацікавлений максимально ефективно її використовувати. А от якщо роздати землю селянам, аби вони реально відчули своє, могли розпорядитися ним на свій розсуд, отоді й піде справа на лад.

Усе правильно. Крити взагалі було б нічим, якби при цьому опоненти колгоспного ладу ще й додали: «мовляв, дивіться: держава створила колгоспам усі умови для піднесення сільського господарства, а що маємо?» Але ж у тому-то й заковика, що колгоспне село ніколи не було серед пріоритетних сфер державної політики. Чого було доволі — то це сумнівних популістських експериментів, недалекоглядних рішень. Згадаймо хоча б закон про гарантовану оплату праці на селі, наслідки якого ще й сьогодні боляче позначаються. Пригадую: посівна у розпалі, а механізаторів не докличешся. Той загуляв, той запив, той базарує. А що? Погодинні свої, гарантовані законом, він усе одно отримає. Роками під вивіскою соціального захисту людей, по суті, розбещували, вибивали в них з рук ініціативу, витруювали підприємливість і совість.

Ніколи не вважав себе за ретрограда й прибічника колгоспної монополії у селі. Нехай співіснують, контактують, доповнюють одна одну різні форми аграрного виробництва. Мало того, необхідно законодавчо подбати про справді рівні — насамперед економічні — умови для всіх. Одне неприпустиме: адміністрування та нехтування об'єктивних речей. Не тому в нас мало фермерів, що хтось їх затискує, хоча є, звичайно, й такі факти. В іншій особі керівник — і виконавець, економіст, зоотехнік, агроном, бухгалтер, будівельник... Що, у нас сьогодні таких кадрів греблю гати? Я вже не кажу про покликання, навіть фермерський талант, якщо хочете. Принаймні, у своєму підприємстві я тричі проводив загальні збори з цього приводу, по-доброму агітував, щоб відокремлювалися, хто хоче, і вели господарство самостійно. Знаю, є тямущі працелюби, котрі при бажанні змогли б одноосібно тягти свого воза. Однак скільки вже часу минуло, а жодної заяви з відповідним проханням я не бачив. То що, силоміць, як колись у колгоспи, гнати тепер людей у фермери?

Великого розуму не потрібно, щоб ліквідувати колективні господарства. А може, все ж таки спробувати піти не таким болісним і ризикованим шляхом. А так, скажімо, як це зробили в агрофірмі «Нива» Чорнобаївського району на Черкащині, де мені довелося побувати. За прикладом цього господарства ми впроваджуємо орендний підряд на засадах, які сьогодні, вважаю, є оптимальною моделлю поєднання колективних і особистих інтересів. Після розпаювання землі кожному працівникові нашого КСП припало близько 2,5 гектара землі. Відтепер усі мають цілком конкретну, матеріальну, основу для того, аби почуватися господарями, власниками. Що робити з наділом — самому обробляти чи передати в оренду тракторній бригаді й отримувати на капітал дивіденди, — вирішує сам власник землі. Він думає, аналізує, ризикує, прилучаючись таким чином до ринкової економіки.

Колись відомий учений Чаянов писав, що для сільськогосподарської артілі головною метою повинні бути не прибутки колективу, а доходи кожного робітника. Ми зробили перший крок до цього — і результати не забарились: зросла відповідальність людей, поліпшилась трудова дисципліна, адміністрування в управлінні поступово заміняється суто економічними важелями. Одне слово, колективна форма власності на селі далеко не вичерпала себе. Інша справа, що процеси реформування мають відбуватися динамічніше, швидше. Але тут вирішальне слово за державою, від якої ми чекаємо прогресивних законів, виваженої кредитно-фінансової політики щодо сільського господарства, підтримки аграріїв не на словах, а на ділі, як то є у всьому світі.

Володимир СОСІДСЬКИЙ,
голова колективного сільськогосподарського підприємства «Маяк».
Сумська область.

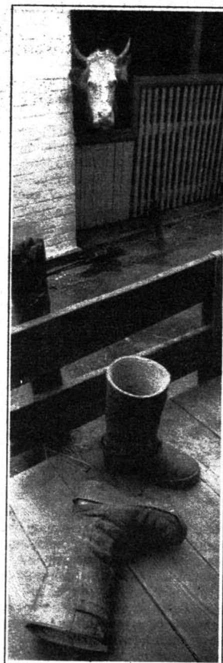

Фото Валерія ІНЮТІНА.

Є й така думка

Олександр НІДЗІЄВ, народний депутат України, академік і віце-президент Української міжнародної академії оригінальних ідей. До виборів — голова правління колгоспу «Росія» Згурівського району на Київщині

У політиці є таке поняття як лідер сьогодення, лідер завтрашнього дня. А коли людина сходить з політичної арени, то вона — політичний труп. Так от: голова колгоспу нині — свого роду труп.

Що маю на увазі? А те, що керівники колгоспів чи селянських спілок (колективів, які годують Україну) — тепер у підвішеному стані. Вони кинуті напризволяще, на самовиживання. На жаль політики й державні діячі вбачають своє призначення у боротьбі за владу і зовсім забувають про село.

Ще одна наша біда — відсутність дисципліни, починаючи з колгоспів і закінчуючи міністерствами та парламентом. Чому, скажімо, приватний сектор на селі щодо продуктивності праці і якості продукції конкурентоспроможний з колективним сектором господарювання? У приватному секторі є чіткий господар на землі. Про колгоспи цього не скажеш.

На багатьох керівників господарств сьогодні ще тисне прес минулого. Не таємниця, що багатьох з них свого часу хтось із чиновників районного масштабу «посадив» у керівне крісло на селі. Причому не завжди брали до уваги ділові якості таких керівників. Тож нині за турботу, виявлену до них раніше, вони мають сліпо підкорятися районним цабе.

Анатолій ДАНИЛЕНКО, голова Комісії Верховної Ради з питань агропромислового комплексу, земельних ресурсів та соціального розвитку села, донедавна голова колективного господарства.

Сьогодні керівник колективного господарства — безправна, незахищена людина. Він може пропрацювати кілька років, а якщо комусь не догодить, то його вмить звільнять з посади. Особливо це практикувалося раніше. Та й тепер, дарма що голову господарства обирає колектив, наші владні структури за звичкою полюбляють смикати за віжки, натискувати важелі, домагаючись виконання держзамовлення, держконтракту. Як правило, без будь-яких гарантій того, що забезпечило б виконання цих замовлень.

Потрібно рішуче захищати тих людей, хто взяв на себе цю важку ношу. Кажуть, що вони, затиснуті лещатами дефіциту, неплатежів тощо, весь час йдуть на порушення закону. А я поставив би це питання інакше: а може, то Закони спрямовані на те, щоб господарство не розкріпачилося, щоб було залежне від владних структур, щоб керівника тримати загнузданим. Якщо ми дамо можливість колективним господарствам запрацювати по-справжньому, то вони ще себе покажуть. Вони ще не сказали свого останнього слова.

Я ТЕБЕ І...

У першому півріччі міліція не розкрила 23,3 тисячі крадіжок державного і колективного майна. 56 тисяч таких злочинів. Але у «невід» потрапляють, як правило, рядові колгоспники — фуражири, доярки, трактористи. У судових інстанціях я натрапив на справи, що просто-таки шокують. Наприклад, Верхньодніпровський суд Дніпропетровської області засудив двох трактористів за те, що один з них злив із закріпленого за ним трактора двадцять літрів солярки. При цьому «пришив» їм зловживання службовим становищем, тобто зробив із них номенклатурників (стаття передбачає до 7 років з конфіскацією або виправні роботи). Зате навіть з допомогою Верховного суду мені не вдалося розшукати справи, коли по заслузі отримав би злодій-голова (йому, як відомо, раз плюнути заправити пальним, якщо воно є, «уазик» першого-ліпшого районного начальника).

«Керівники сільських господарств, здебільшого депутати Рад різних рівнів, і порушити проти них кримінальну справу не так просто, — зізнався мені один високий судовий чиновник. — Лише 25 відсотків кримінальних справ, порушених органами МВС і прокуратури, доходять до судового розгляду». Торік

Чи не за цією цифрою держава переховує своїх вірнопідданих колгоспних слуг?

Однією рукою переховує, а другою дарує «вільну» у ставленні до селян (така собі компенсація за принижене самолюбство).

ЯКОСЬ непомітно випав з ужитку зворот «голова правління колгоспу». І неспроста. Навіть малограмотний селянин сьогодні не повірить у казочку про колективне керівництво колективним господарством. Початкова (на зорі ідеї колгоспів) влада колективу обмежилася владою правління, а остання перейшла на одноосібну владу голови. Хто із членів правління сьогодні може заявити голові: «Я — член правління, один із керівників господарства, вважаю, що ти повернув колгоспні оглоблі не в той бік»? У кращому разі такого правлінця виведуть з «колективного органу», в гіршому — з колгоспу». Один знайомий мені голова ревізійної комісії колгоспу, людина тямуща, досвідчена, на цю свою місію безнадійно махає рукою: мовляв, якщо раніше під час ревізій ще можна було звести кінці з кінцями, то нині біжи перевір, скільки й чого насправді пішло на бартерну операцію, а оскільки — до чиїхось кишень.

А чи багато знайдеться їздових, трактористів, доярок, котрі через суд домоглися б справедливості від голови колгоспу, взяли гору у конфлікті з ним? Та і як це зробити за такої громіздкої й ірреальної нині системи розгляду трудових спорів: передусім заяву має розглянути комісія у складі представників правління та колгоспної профспілки, потім — апелювати до загальних зборів колгоспників і до суду. Селянин уже навчений: судитися з головою — повільне самогубство. Сьогодні він відмовить тобі виписати зерна для курей, завтра пропустить навмисне п'ять таких сіромах, як ти, котрі нестимуть мішки з поля, а тебе, шостого, зупинить і оштрафує, післязавтра тобі «не вистачить» грошей у колгоспній касі... Подальший розвиток подій залежить від багатства фантазії начальства.

ЖОДНА службова особа у цивілізованому світі не має такої необмеженої влади над селянами, якою наділені голови колгоспів. Жодна цивілізована держава не має такої безмежної влади над недержавними керівниками, як у нас над головами колгоспів. Причому, влади не лише економічної, а й, як засвідчили вибори до Верховної Ради, політичної.

І коли народ переконують, що колгоспів ні сьогодні ні завтра розпускати не можна, то кажуть правду. Народ справді розучився самостійно хазяйнувати, у нього до цього відбили бажання. Та це правда не вся — з падінням колгоспів упаде надщерблена Система! Ось у чому заковика.

Чесні, порядні голови колгоспів,господарники, як-то кажуть, від Бога, не замислюватися над цим не можуть. Насамперед тому, що не мають можливості хазяйнувати по-людськи, тобто піднімати селянина не батогом, а карбованцем. Адже кінцевим результатом своєї праці вони не розпоряджаються.

Як бути? Революції чи еволюції в окремо взятому колгоспі також не здійснити. Кинути все к бісу? Але де гарантія, що твоє місце не займе той, хто гребтиме лише під себе? Дуже хочеться вірити, що саме цей аргумент, а не даровані чиновниками «вольності» та чиїсь політичні інтереси, змушують більшість голів недоїдати й недосипати, принижуватися перед державою і кланятися злодюгам із комерційних структур. Одне слово, перти колгоспного воза, хоч би хто які палиці в його колеса вставляв.

Анатолій БЕНЬ.

Продиктовано в номер

Відповідальність не повинна гнути журналістів

— Роботу журналіста я порівнюю з працею нейрохірурга, — сказав у виступі на урочистих зборах з нагоди Дня журналіста у Запоріжжі голова Комісії законодавчого забезпечення свободи слова та засобів масової інформації Верховної Ради України Віктор Понеділко. — Щоразу, коли нейрохірург добирається до того останнього нерва, від якого залежить життя, він зупиняється і приймає тяжке рішення: робити останній надріз чи не робити. Отак і журналіст. Зробить отой останній надріз, який дасть змогу стабілізувати суспільство, чи зробить таке, що приведе до шоку суспільство, від чого потім через кільканадцять років буде і соромно, і страшно згадати. На журналістах лежить надзвичайно велика відповідальність. І я хотів би, щоб ця відповідальність давала вам наснагу, змогу творити і відчувати себе людиною, від якої залежить майбуття.

Буде «Сабантуй»!

У наступні вихідні (11—12 червня) в Києві відбудеться І Всеукраїнський конгрес татар. Під час конгресу буде проведено татарське національне свято «Сабантуй», музично-поетичний фестиваль. «Сабантуй» почнеться о 13-й годині в суботу, на стадіоні «Спартак». Виступлять артисти й поети з Республіки Татарстан, різних регіонів України, відбудуться спортивні змагання.

Наступного дня делегати і гості конгресу зберуться в «Українському домі» на урочисті збори.

Національний банк попереджає: увага — фальшиві долари

Національний банк України надіслав своїм регіональним управлінням детальний опис фальцивих 100-доларових купюр.

У поясненні говориться, що, за повідомленням МВС України, з метою масового збуту завезено велику партію фальшивих банкнот номіналом 100 доларів США, виготовлених на поліграфічному обладнанні.

НБУ роз'яснив, що банкноти виконані на папері блідо-салатного кольору, серія 1988 року, номер L343122280. На банкноті нечітко промальовані дрібні деталі на зворотному боці (решітки на вікнах Будинку незалежності). На печатці державної скарбниці не проглядаються зірочки.

Детальніший опис купюри буде вміщено у щоденному економічному огляді Interfax-Ukraine Business Report.

Здоров'я — не наша приватна справа,

якщо за нього береться приватна клініка

Уже рік працює в Сумах приватна клініка «Вертебролог». Її головний лікар і менеджер — 28-річний Віктор КУПИНА.

Основний профіль клініки — лікування ортопедично-неврологічних уражень організму. До виклику державній медицині Віктора Купину привів власний гіркий досвід: ще студентом він намагався вилікувати своїх батьків. Довелося йому тоді добре пізнати смак «безплатного» лікування, об'їздив по допомогу чи не весь колишній Союз. Батьків завдяки власній наполегливості вилікував, але й дійшов висновку: не всі можуть виявити таку наполегливість. Чиїсь діти чи батьки завжди будуть обділені ефективною медичною допомогою.

Ось так народилася ідея приватної клініки. Лікар Купина створив власну методику лікування дитячого церебрального паралічу (ДЦП), переломів хребта із ушкодженням спинного мозку, остеохондрозу та сколіозу. Ця методика зацікавила не тільки українських, а й зарубіжних фахівців.

... Дворічна Альбіна із страшним діагнозом — ДЦП зовсім не вставала на ноги. У клініці вже через місяць пішла. Маленького сумлянина Женю лікарі радили матері «здати» в дитячий будинок: у три роки важив лише 6 кілограмів, не ходив. Віктор Купина не просто поставив його на ноги — повернув щастя материнства згорьованій жінці.

Сама клініка поки що невелика. Тіснота не дає змоги розгорнути лікувальну роботу: стаціонар налічує лише 20—25 ліжок. Але головний лікар не переймається песимізмом: проблеми можна розв'язати, якщо надихають тебе на працю щасливі очі вилікуваних пацієнтів.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Факт і коментар

ВЕЛИКІ ПРОБЛЕМИ МАЛОГО БІЗНЕСУ

У Мінському районі столиці днями з'явилося нове товариство — Спілка підприємців, що об'єднує представників більш як ста бізнесових структур

Ще одна зайва надбудова? Не поспішайте з висновками.

Приводу для цього нове об'єднання не дає. Особливо якщо зважити на те, що лише у Мінському районі зареєстровано понад 3000 суб'єктів підприємницької діяльності і левова частка бюджетних надходжень формується саме за їхній рахунок. Здається, вже це повинно змусити владні структури з повагою ставитися до підприємця, але...

Чесно кажучи, саме неврегулювання відносин між малим бізнесом та місцевою владою і стало приводом до створення спілки — координувального та організаційного центру підприємницької діяльності. А останньою краплею, що переповнила дуже глибоку чашу терпіння підприємців, стало рішення районної Ради про одноразовий податок у розмірі від 680 до 2500 доларів США (за комерційним курсом) на малі архітектурні форми (ларки та павільйони). Це і змусило підприємців серйозно замислитися над доцільністю подальшої діяльності, про це йшлося і на установчих зборах спілки.

— Нас не влаштовує перспектива працювати «на дядю», навіть якщо у його ролі виступає районна влада. Тим більше, що новий податок уже третій за ліком, встановлений на малі архітектурні форми, — заявив співголова Спілки підприємців **Ігор Вільдман**. — До честі владних структур району, треба зазначити, що незаконне рішення найближчим часом переглянуть. Бо інакше його наслідком може бути лише згортання діяльності підприємців. А це призведе до різкого зниження відрахувань у бюджет.

Але не будемо бити у литаври з приводу першого успіху підприємців. Цей факт треба розглядати лише у загальному контексті боротьби малого бізнесу за власні права.

Ось як прокоментував цей факт один із співкерівників спілки **Анатолій Бондарєв:**

— Мені не хотілося б, щоб нашу спілку розглядали як якийсь керівний надбудовчий орган. Скоріше ми об'єднувальна структура, куди кожен підприємець може звернутися по економічну, соціальну, методологічну, юридичну допомогу.

Об'єднавшись, ми зайвий раз нагадали місцевій Раді, що і від нас залежить вирішення багатьох проблем, починаючи від упорядкування території району і закінчуючи соціальною допомогою малозабезпеченим, пенсіонерам...

Ми хочемо, щоб до нашого голосу прислухалися у районі, готові взяти на себе підготовку рекомендаційних документів для владних структур, всіляко допомагати втілювати у життя прийняті рішення. Планів у нас багато, але я повинен підкреслити: ми маємо не лише бажання, а й важелі для їх втілення.

Звичайно, сьогодні важко прогнозувати діяльність новоствореної спілки. Але як би там не було, факт залишається фактом: малий бізнес почав об'єднуватися для захисту своїх прав. На цей крок підприємці Мінського району наважилися першими. І тому за їхніми діями будуть пильно стежити всі.

Дуже хочеться сподіватися: не для того, щоб заважати.

Іларіон ПОСТЕРНАК.

Київ.

ГОЛОВНЕ — НЕ ЧУТИ, А СЛУХАТИ

Вам не доводилося спостерігати, як танцюють люди, що не чують музики? Ні, не ті, кому ведмідь наступив на вухо, а ті, хто за злою примхою долі позбавлений такої можливості взагалі.

Що це можливо, я переконався під час обласного фестивалю дітей-інвалідів «Повір у себе», в якому брали участь вихованці спеціалізованих шкіл-інтернатів та будинків дітей-інвалідів. На сцені танцювали глухі діти. А за кулісами стояв непомітний глядачеві диригент—дефектолог, який на пальцях відтворював для вихованців музику, точніше, «відбивав» такт. Діти танцювали так вправно, що у це важко було повірити.

Організували фестиваль управління народної освіти облдержадміністрації, спілка молоді Луганщини, спілка піонерських організацій області, облтелерадіооб'єднання. Мета — дати дітям-інвалідам можливість прилучитись до мистецтва, виявити свої таланти.

— Найгарячіше глядачі аплодували тріо співаків — Андрію Полежаєву, Павлу Бабичеву, Раді Христовій з Кремінської спеціалізованої школи-інтернату. Чудові голоси дали змогу й цілому залові, й самим виконавцям на мить забути... про милиці й ліки, — розповідає голова журі фестивалю генеральний директор облтелерадіооб'єднання Валерій Межинський.

Нагороди переможцям вручали зірки української естради, а саме свято було надзвичайно тепле і щире.

Анатолій КОБЕЛЬНЮК.

Луганська область.

Спорт

Одеса чекає сенсацій

10—12 червня в Одесі відбудуться перший чемпіонат СНД з таїландського боксу муей-тай і матчева зустріч збірних команд Таїланду та СНД з кікбоксингу.

Чому саме Одеса стала місцем проведення цих цікавих змагань? На прес-конференції, яка відбулася в готелі «Вікторія», заступник начальника обласного управління у справах молоді, фізкультури і спорту В.Зиков наголосив, що Одеса — велике боксерське місто з давніми традиціями. Він пригадав: у 60-ті роки легше було стати чемпіоном України з боксу, ніж чемпіоном Одеси. Ось чому управління надає великого значення розвиткові кікбоксингу, а за організацію чемпіонату і матчевої зустрічі взявся представник Всеєвразійської федерації кікбоксингу і президент одеського клубу «Муей-тай» Віталій Ричко. Звичайно, грошей у клубу для проведення змагань такого рангу не було. Але на допомогу прийшли спонсори — страхова компанія «Мідо», яку очолює зовсім молода людина — Артур Фісупов, та охоронна фірма «Капітан і К°» (директор Геннадій Труханов).

Основу збірної СНД у матчі з таїландською командою складатимуть українські спортсмени О.Зинов'єв (Донецьк), Ю.Федун (Харків) та одесити С.Чорнолуцький і В.Павлов. Кожний з них за спеціальною програмою готується до бою з кращими кікбоксерами Таїланду. Віталій Ричко докладно розповів про розвиток цього виду спорту в Таїланді, дав характеристику чемпіонам цієї країни, у яких багато прихильників і вони не наражаються на ті проблеми, які є у наших спортсменів.

Щоправда, в Одесі уважно поставилися до проведення унікальних матчів. Я вже згадував генеральних спонсорів — «Мідо», «Капітан і К°», які взяли на себе левову частку витрат, а одеська фірма «Міраж» фінансує підготовку до боїв своїх земляків Чорнолуцького і Павлова.

Думаю, що не тільки Одеса три дні житиме кікбоксингом. Адже у календарі Всеєвразійської федерації цього виду спорту матч ФРН—СНД у Мюнхені (21—24 червня), змагання за Кубок Європи серед юнаків у Будапешті (19—21 липня), бої чемпіонату СНД в Ужгороді (10—13 серпня). А поки що сенсацій на рингу чекає Одеса.

Олександр КРЕМКОВСЬКИЙ.

Одеса.

З потоку повідомлень

Футбол. Чемпіонат країни. Вища ліга. Пропущений матч 31 туру. **Нива (Вінниця) — Нива (Тернопіль). 1:0.** 3000. Гайдук,40 (1:0).

***

Канцлер ФРН Гельмут Коль буде присутнім 17 червня на першому матчі чемпіонату світу-94 в Чікаго між збірними Німеччини та Болівії.

***

Датський півзахисник Мікаель Лаудруп проведе два наступних сезони в мадридському «Реалі». Досі, як відомо, він виступав за клуб «Барселона».

Повідомлення ВОП і СОПУ

17 червня о 10.30 в м. Києві у будинку культури «Славутич» Всеукраїнське об'єднання підприємців і Спілка орендарів та підприємців проведуть Всеукраїнські збори підприємців із порядком денним:

1. Про консолідацію сил підприємців України з метою захисту своїх прав на власність (доповідає президент ВОП, народний депутат України В.Г.Бабич).
2. Про економічні та правові проблеми орендних відносин та приватизацію державного майна через оренду і акціонування (доповідає президент СОПУ О.Л.Барабаш).

У зборах передбачається участь керівників держави, лідерів партій, рухів, підприємницьких структур, промисловців.

Довідки за телефонами 268-82-87, 416-07-64.

Официальный представитель Горьковского завода «ПО ГАЗ» и ГП «Москвич» (АЗЛК)

Предлагает со склада в Киеве:

АВТОБУСЫ

КАВЗ-3976
(пассажирские и грузопассажирские)
ПАЗ-3205

ЛЕГКОВЫЕ АВТОМОБИЛИ

Москвич-2335 пикап
(с тентом или без него)

Москвич 2141-S

ГРУЗОВЫЕ АВТОМОБИЛИ

КамАЗ-5320

ГАЗ-31029
ГАЗ-31029
(51 комплектация)

ГАЗ-310240
(представительская)

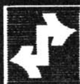

ЗИЛ-4331(автофургоны промтоварные, изотермические и с холодильной установкой)
ЗИЛ-4342 (тягач)
ЗИЛ-130
ЗИЛ-130 (дизель)

А также прицепы к легковым автомобилям.

Телефоны в Киеве:
(044) 264-74-42
264-96-69
тел./факс 264-24-05

ЮЖГИДРОМАШ

ЮЖНЫЙ ЗАВОД ГИДРАВЛИЧЕСКИХ МАШИН

Предлагает:

- **Погружные насосы** типа ЭЦВ от 6 до 16 дюймов, УЭЦПК
- **Бытовые насосы**
- **Питательные насосы** ПЭ500, ПЭ270, ПЭ250, ПЭ40, ЦН50, ХБЕ, 1НКУ
- **Торцовые уплотнения**
- **Камнерезные машины**

ПОЛВЕКА МЫ ПРОИЗВОДИМ НАСОСЫ - ОПЫТ И НАДЕЖНОСТЬ

- ***Гарантия на поставляемое оборудование***
- ***Реализация по заводским ценам***
- ***Запчасти по льготным ценам***
- ***Поставка в страны содружества***
- ***Комплектация станциями управления и защиты***
- ***Пусконаладочные работы***

В 1994 году мы приступили к выпуску гаммы насосов ЦНо, ЦН50, ЦНг50, ЦНо50 для перекачки воды с t°от 4°до 165°С, подачей от 25 до 60 м³/час напором от 65 до 430 м
взамен ранее выпускавшегося ряда ЦНС60, ЦНСг60, ЦНС38, ЦНСг38

УКРАИНА
332440, г.Бердянск
Запорожская обл.
Мелитопольское шоссе, 77

/06153/ 2 21 81, 3 61 19
/06153/ 17 108, 17 375
Факс: /06153/ 2 21 81, 2 35 81
Телетайп: 337735, ТОР

Приглашаем к сотрудничеству дилеров, посредников, сервисные организации

Сумское машиностроительное научно-производственное объединение имени М.В. Фрунзе реализует оптом и в розницу государственным организациям, коммерческим структурам и частным лицам за наличный и безналичный расчет **по самым низким в Украине ценам:** воздухоочистители бытовые для кухни; котлы отопительные универсальные с автоматикой безопасности, работающие на твердом и газообразном топливе; отопительные системы, предназначенные для обогрева жилых домов общей площадью до 120 кв.м (в комплект входят трубы, соединительные элементы и конвекторы); смесители для ванной комнаты и кухни в ассортименте; ведра пластмассовые с крышкой.

Обращаться по адресу: 244004, г. Сумы, ул. Горького,58.

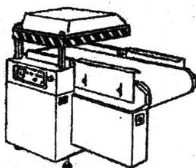
Тел. (0542) 25-79-23.

Виробникам харчових продуктів!

Офіційний дистриб'ютор на Україні німецької фірми MULTIVAC

КОМПАНІЯ

ТІРАС-ФОР

Пропонує обладнання для вакуумного пакування м'яса, ковбас, птиці, риби, сиру, кави та інших харчових продуктів. Вакуумне пакування надасть їм привабливого вигляду, значно продовжить термін зберігання продуктів!

284000, Україна, м. Івано-Франківськ, вул. Незалежності, 48.
Тел. (03422) 3-22-34
Факс: (03422) 3-22-34.

Лучшие виды малого и семейного бизнеса

Недорогое быстроокупаемое оборудование для изготовления сахарной ваты (с электронагревом), хрустящего картофеля, пончиков, воздушной кукурузы, гамбургеров, электрокоптильни.

Тел. (0572) 47-42-60 (круглосуточно) 22-75-72 (с 10 до 17), 32-65-05 (с 17 до 22).

Арбітражний суд Івано-Франківської області (284000, м. Івано-Франківськ, вул. Незалежності, 20) порушив справу № 371/5 про банкрутство Загайпільського теплотехнологічного підприємства «Загро» (285246, Івано-Франківська обл., Коломийський р-н, с. Загайпіль; р/рахунок 263205 в Коломийському відділенні Промінвестбанку, МФО 336406).

Всі юридичні та приватні особи, які мають претензії до ЗТТП «Загро», протягом місяця з дня публікації цієї об'яви можуть звернутися до Арбітражного суду Івано-Франківської області.

Полтавська виробничо-господарська фірма «СПМК-516 ЛТД» виробляє і реалізує:

труби з харчового поліетилену діаметром 25, 32, 40, 50, 63 мм.

Наші труби забезпечуються сертифікатом і замінять вам металеві під час прокладання водопроводу, каналізації та інших мереж.

Реалізує:

зі складу в м. Полтаві — комплектний розподільний прилад: КРУ-10, КВК-107 У-В-1-10У в комплекті з 10 шаф (2 комплекти).

Будь-яка, зручна для Вас, форма оплати і доставки.

Розглянемо ділові пропозиції.

Звертатися за телефонами у м. Полтаві: (05322) 4-30-15, 4-37-77.

Приглашаем частных предпринимателей к участию в кредитном союзе.

Тел. (044) 220-52-91.
Факс (044) 261-17-82.

ПРЕДЛАГАЕМ ГАЗ 3307:

самосвал;
ассенизационная вакуумная машина;
оборудование самосвального кузова ГАЗ 3307.
Тел. (044) 475-03-11.

Объединение «ГАНГ» постоянно реализует со складов по всей территории Украины:

— одежду рабочую;
— обувь рабочую.

Телефоны:
Киев: (044) 294-60-14, 296-65-36;
Днепропетровск: (0562) 41-60-95, 44-33-05;
Луганск-1: (0642) 52-84-56;
Луганск-2: (0642) 95-05-66;
Запорожье: (0612) 64-87-20, 67-81-62;
Львов: (0322) 35-32-09;
Житомир: (0412) 22-17-37;
Кривой Рог: (0564) 66-47-40;
Шахтерск: (06255) 4-37-65, 4-70-37;
Мариуполь: (0629) 33-64-56;
Одесса: (0482) 44-15-70;
Торез: (06254) 4-12-10.

УКС ЕВПАТОРИЙСКОГО ГОРИСПОЛКОМА:

привлекает средства спонсоров для строительства в Евпатории объектов санаторно-курортного, торгового, жилищного и коммерческого назначения;

предлагает заключить договора долевого участия на получение квартир в сдающемся в эксплуатацию текущего года жилом доме по коммерческим ценам с физическими и юридическими лицами.

Телефоны для справок: 8-06569 тел.3-13-88; 3-14-05.

Підприємство «БЕРКУТ» здійснює взаєморозрахунки з державами рубльової зони через систему кореспондентських рахунків АКБ ЛЕГБАНК.
Надає інші фінансові послуги.
Тел. 044 417-35-24.
Тел./факс 044 417-42-49.

Продиктовано в номер

Підтримка найчисленнішої нації

МЗС України отримало усне послання віце-прем'єра Держради Китайської Народної Республіки, міністра закордонних справ КНР Цянь Цічень, яке передав посол Китаю в нашій державі Чжан Чжень. У ньому висловлене глибоке занепокоєння розвитком подій у Криму. Урядові України відомо, йдеться в посланні, що китайська сторона займає послідовну й чітку позицію щодо незалежності, суверенітету й територіальної цілісності України. Це знайшло відображення у багатьох китайсько-українських документах. Щодо України, зазначається в посланні, Китай завжди дотримуватиметься принципів, які містяться у згаданих документах.

«Паризький клуб» укотре вмовили

Домовленість про відстрочку виплати Росією семи мільярдів доларів зовнішнього боргу цього року досягнута у Парижі під час переговорів представників Російської Федерації і «Паризького клубу». На думку в.о. міністра фінансів РФ С.Дубініна, ця угода відкриває шлях до підписання подібних документів з іншими кредиторами, зокрема «Лондонським клубом». Спостерігачі оцінюють такий крок західних фінансових кіл як підтримку Президента Росії Б.Єльцина і його реформістської політики. Це свідчить про реалістичний підхід Заходу до ситуації в російській державі, яка не в змозі вчасно сплачувати радянські борги, зауважує газета «Вашінгтон пост».

Крига скресла

Переговори про цілковите припинення бойових дій у Боснії та Герцеговині під егідою Об'єднаних Націй розпочалися в Женеві. У них беруть участь представники боснійських сербів і мусульмано-хорватська делегація. Генеральний секретар ООН Бутрос Галі, який прибув до Женеви, вітав початок переговорчого процесу. Він підкреслив важливість припинення вогню як кроку на шляху до встановлення загального політичного врегулювання.

Санкції чи діалог?

Спробою примусити Північну Корею виконувати власну обіцянку залишатися без'ядерною державою, а не провокаційними діями проти неї назвав Президент США Б.Клінтон політику його адміністрації щодо ядерної програми КНДР. Як відомо, уряд цієї країни не дозволяє інспекторам МАГАТЕ зробити виміри напрацьованого реактором у Йонбені палива.
Водночас міністр закордонних справ Південної Кореї Хан Сін Чу провів у Нью-Йорку консультації з членами Ради Безпеки ООН з питання запровадження санкцій проти КНДР. Один із постійних членів РБ — Китай висловився за те, щоб ядерну проблему Північної Кореї розв'язувати шляхом діалогу зацікавлених сторін, а не санкцій.

Обійшли конкурентів

Контракт на постачання до Малайзії 18 російських винищувачів МіГ-29 підписано в малайзійській столиці Куала-Лумпур. Загальну суму продажу оцінюють в 550,5 мільйона доларів. Перший винищувач надійде до Малайзії у квітні наступного року. Цей контракт — перший вихід Росії на ринок зброї у Південно-Східній Азії.

За повідомленнями наших власних кореспондентів і зарубіжних інформагентств.

Приватизація «за Чубайсом» не пройде?

На зв'язку Москва

Завершення етапу ваучерної приватизації у Росії ознаменувалося галасливою дискусією на тему «капіталізації» між двома відомими російськими політичними діячами — мером Москви Ю. Лужковим та головою Держкоммайна РФ А. Чубайсом. Суперечка так заглибилася, що останній вирішив звернутися по допомогу до Генпрокуратури Росії, вимагаючи скасування недавніх розпоряджень мера.

Юрій Михайлович Лужков давно прославився як політик самостійний, котрий нікому з великих начальників до рота не заглядає. Чого, приміром, варте було його відоме розпорядження про «особливий» порядок перебування в Москві для громадян СНД? Такий досвід, коли будь-хто із приїжджих неросіян мав, неначе «зек», реєструватися в міліції, тут же здобув щонайширшу «підтримку». Причому не тільки в Росії, а й у нас. Таранний стиль, властивий відомому гравцеві футбольної команди уряду Москви (а Юрій Михайлович, як відомо, старається не пропускати таких турнірів і особливо настирливий у матчах з командою федерального уряду), переніс він зі спортивної арени на політичну.

Поперваx, коли вперше московський мер виступив проти приватизації «за Чубайсом», багато хто розцінив це як бажання «засвітитись» у вищих сферах. До того ж, почалися розмови про можливу кандидатуру Лужкова на пост прем'єр-міністра російського уряду. Та далі події наростали, ніби снігова куля. Анатолій Чубайс перейшов від слів до діла — кероване ним Держкоммайно видавало дедалі нові й нові директиви про прискорення ваучерної приватизації, акцентуючи увагу і на власності великих міст.

«Приватизація «за Чубайсом» у Москві не пройде», — рішуче заявив Лужков в одному з недавніх інтерв'ю. І це були не просто слова. По суті столичний мер почав торпедувати виконання всіх розпоряджень Держкоммайна, видаючи у відповідь власні розпорядження діаметрально протилежного змісту. Насамперед це стосувалося контролю муніципальної влади над міською нерухомістю, де мер не без підстав побачив основу для збільшення доходності бюджету. На конфлікт першою зреагувала біржа. Курс ваучера нестримно підвищується, в останні місяці стрибкоподібно.

Проте Чубайс і його команда побачили інші, не менш важливі аспекти: узявши під контроль приватизовувану нерухомість, можна з успіхом отримати контроль над діяльністю підприємств, розташованих у Москві. Проблема з економічної площини перемістилася в соціально-політичну.

Осторонь стоїть питання про землю, дебатоване відкрито, починаючи з 2-го з'їзду народних депутатів СРСР. Припустимо, ви купили будинок, житловий або виробничий. Чи означає це, що автоматично вам належить і земельний наділ, де цей будинок стоїть? Питання непусте і виходить далеко за межі розбіжностей між двома конкретними політиками.

У світі існує кілька принципових підходів до цієї украй заплутаної і складної проблеми. Перший — власник нерухомості водночас отримує і землю під нею. Тоді, в разі, скажімо, реконструкції вулиці, де цей будинок стоїть, необхідності знести його для прокладання нової магістралі муніципалітет вступає в переговори з власником (або акціонерами, власниками), намагаючись знайти взаємоприйнятне рішення. Відомі випадки, коли власті, не зумівши «уламати» власника на знесення нерухомості, змушені були прокладати магістралі в обхід. На Заході, як відомо, приватну власність захищено законом, вона є першоосновою процвітання й будь-які заміри будь-кого відібрати її перепиняють у судовому порядку.

Другий — земля належить муніципалітетові, і в ситуації, описаній вище, місцеві власті лише повідомляють хазяїну нерухомості про майбутню реконструкцію. Таким чином вони самі приймають рішення про, скажімо, знесення будинку, виплачуючи при цьому власникові компенсацію.

Багато ділових людей з Росії та зарубіжжя, розуміючи, чого коштує і коштуватиме московська земля, особливо в межах Садового кільця, ще пару років тому почали правдами й неправдами скуповувати там яку завгодно нерухомість, маючи на увазі в майбутньому саме володіння ділянкою землі. Та такий поворот навряд чи влаштує будь-який муніципалітет, що розробляє генеральні плани розвитку міста, реконструкції центру тощо.

Щодо нерухомості, то й тут московські власті хотіли б стати її цілковитими власниками, що дуже не подобається Держкоммайну РФ. Завершуючи етап ваучерної приватизації, відомству Чубайса вдалося виставити на всеросійські чекові торги близько п'ятдесяти підприємств разом із нерухомістю. Тут переважав досить близький панові Лужкову на футбольному полі, та неприйнятний для Юрія Михайловича як мера підхід: нехай переможе сильніший. У відповідь мерія пішла на дуже рішучі дії, фактично відкинувши федеральні розпорядження та постанови. Лужков своїми указами практично вивів керівника місцевого фонду Держмайна з підпорядкування фонду федерального, приступив до упорядкування діяльності міських структур, що відповідають за приватизацію. У складній ситуації опинилися господарі тих підприємств, що їх уже приватизували «за Чубайсом»: московські власті можуть обкласти їх колосальними податками за землю, за користування міськими комунікаціями та іншим.

Проблема ця зовсім не суто московська або результат «сварки» двох реформаторів. Знову з усією очевидністю постає питання про співвіднесеність розпоряджень місцевих властей і федеральних, нарешті про те, що є для великого міста першоосновою: рішення місцевих властей чи федеральні уложення? Щодо цього закони Російської Федерації не досконаліші за українські. А значить, спостерігаючи за конфліктом Лужков — Чубайс, можна припустити: аналогічні ситуації цілком можливі і в наших великих містах, де в протиріччя вступають численні інтереси центральної та місцевої влади, власників нерухомості і претендентів на майно.

Валентина ПОПОВА.

Москва.

Полеміка

З АРГУМЕНТАМИ ДИПЛОМАТА СПЕРЕЧАТИСЯ ВАЖКО

Лист посла України на сторінках «Таймс»

Лондон. Посол України у Великобританії Сергій Комісаренко виступив на сторінках впливової лондонської «Таймс» з листом, у якому висловив незгоду з опублікованим «старійшиною англійського друку» редакційним коментарем «Неспокійний Крим».

Протест з боку українського дипломата спричинений самою спрямованістю вищезгаданої публікації, намаганням її анонімного автора пов'язати нинішнє загострення становища в Криму з помилками та непослідовністю Києва у проведенні свого загальнополітичного курсу на всій території республіки. «Ваш редакційний коментар, — полемізує С. Комісаренко з «Таймс», — демонструє відверту підтримку кримського сепаратизму і здатний мимоволі дати зрозуміти безвідповідальним політикам Криму, що ви надихаєте їх на відокремлення півострова».

На думку спостерігачів, посол України так рішуче сперечається з «Таймс» ще й тому, що невиправдана, як на його погляд, публікація практично збіглася в часі з візитом до Москви і Києва міністра закордонних справ Великобританії Дугласа Херда. А він, як уже повідомлялося, сформулював своє ставлення до кримської проблеми однозначно: «Крим — частина України, і український суверенітет — поза обговоренням». У світлі цих, а також низки інших висловлювань, на Темзі очікувалося, що й газетна «оркестровка» такої актуальної теми збіжиться за своєю тональністю з дипломатичною лінією Уайтхолу. Та, на жаль, далася взнаки незалежність британської «великої преси», її звичка оцінювати події під своїм власним ракурсом.

Про це, власне, і йдеться у листі С.Комісаренко:

— Британське Міністерство закордонних справ і у справах Співдружності не раз висловлювалося на захист територіальної цілісності України. Сполучене Королівство вітало підписану в січні ц.р. Тристоронню заяву України, Сполучених Штатів і Росії, в якій гарантувалися нинішні кордони України. Ми сподіваємося, що британська громадськість має таку ж точку зору на це складне питання.

Далі посол нагадує і про те, що відповідно до Конституції України, Кримові вже надано значну автономію. Автор листа знімає з Києва вину за зволікання з поділом Чорноморського флоту, а також нагадує про сувоpe дотримання Україною зобов'язань щодо ядерного роззброєння. У листі наведено думку Макса ван дер Стула, Верховного комісара СБСЄ у справах національних меншостей, про те, що становище етнічних громад і народностей, котрі населяють Україну, є «зразковим порівняно з деякими іншими регіонами в колишньому Радянському Союзі».

Агентство «Телепресінформ» Дніпртелепрескорпорації.

Фотофакт

На голові в'єтнамського рибалки Нгуєн Тханя — справжня грива волосся. І це не дивно, адже ось уже пістоліття ножиці не торкалися його волосся. Нгуєн Тхань виконує волю своєї матері, яка поклялася під час його народження, що коли дитина виживе (а хлопчик був смертельно хворий), то він ніколи не стригтиме своє волосся. Тому довге волосся рибалка збирає в спеціальний шарф. На знімку із журналу «Нешнл інквайрер»: отака пишна грива виросла за 50 років.

Голос України

Засновник — Верховна Рада України.
Видавець — Президія Верховної Ради України. 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець. ♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій. ♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 325245.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311106.

Газету набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».